

Мира Балдаранова

Пенеруга

разкази

МИРА БАЛДАРАНОВА
ПЕПЕРУДА

chitanka.info

ПЕПЕРУДА

Протегна длани и я пусна: светложълта пеперуда, от слънцето родена да е негова. Ръцете му прозрачни бяха като светлина на Бог. Погали я с душата си, с дъха си я загърна и я проводи да лети с децата им, и той летеше с нея. Под тях с тих шепот избуяваха треви, танцуваха в зелените си рокли нежно. Покълваха с цветчетата си полските цветя и се множаха, посяти с леката ръка на майката, Сина и на Отеца. Светлото ни триединство.

Танцуваха в едно, той й беше Бог, роден бе от Иисус. От светлите лъчи на Любовта, великата, се раждаше Живот. Люлееха го в люлка сребърна от есенни листа. Люлееха го с тихата приспивна песен на щуреца и звездите, космическите им роднини. Плодяха го със слънчеви лъчи и светлина небесна. И в светлата река на Мъдростта вековна къпеха го.

Тя беше Пролет, той пък Есен. Така роди се топлото им вечно лято. Със златна люлка спуснаха го на Земята, за да бъде. Заченаха космическата песен. Събудиха света и облаците затрептяха с воалите си чудно бели. Дъждът поръси жадната земя и тя възкръсна. Покълна спящото в утробата й семе. Роди вълшебен кълн и златно жито. И Хляб божествен бе замесен. С ръцете на жената и мъжа, събрали се в едно. В изконното начало на Живота. Вечността.

И слънчевите пеперуди затрептяха. Предвестници на Любовта. Танцуваха по две и се рояха в нови светове. С крилете си ефирни те отляха пастелната дъга в небето. С по-светли цветове бе тя, втъкали в себе си космическата музика. Роди се танцът Пеперуда в нови измерения. Космично плодородие заля Земята и Слънцето прие я в своите обятия навеки. Да се завърнат в Светлина у Бог.

И ново Слънце се роди. То беше Изворът на Светлината. И Нов космичен център се завихри, леко и ефирно. Новият престол на Старците, на който Мъдростта и Любовта се сляха с Нежност. Започна Шестата епоха: царството Иисусово.

БОЖЕСТВЕНАТА ЛЮБОВ

Светлината, която се спуска от Окоето и гали вселените. Докосва с лъча си космическите селения и се разпръсва като капчици роса. И всяка капка е Божественото семе. Ражда се Любов. Зачева се вселена. А в нея има всякога планета — извор на Живота. Планетата на Любовта. Около нея другите планети се завихрят в космическия ритъм: на Мъдростта, на Истината, Справедливостта, Добродетелта, на Вярата, Надеждата и Красотата. Така се ражда вечната хармония. Те всички са сестри и сливат се в Един Баща. И в Сътворението няма повторения.

Така се ражда и безкрайността на Вечната вселена. На необятния космичен свят, роден в безбройни измерения от време и пространство, населени от тишина. Тя е домът на Словото, което носи се с Духа, промислено от Вечния космичен Разум. Разлято сред невидимите форми на Материята, които стават видими на Светлина.

С Божествена Любов обича Бог и затова изпраца ни небесния любим да ни обича като Него светло, с душата ни се слива. Да се живеем винаги в Едно. Да се обичаме чрез всички форми на Живот, създадени от Бог. Да се копнеем с всички сетива божествени. Така познаваме и Бог, творим вселена с Него и оживяваме я с нови форми на Живот, по-съвършени и промислени с Божествен Разум. Така ни учи как да сътворяваме вселени. Той вдъхва им Духа, а ние форма им рисуваме с Мисълта си. И сътворяваме красиви светове с Твореца. Той е Учителят в училището на Живота. Творим и претворяваме отново, поправяме несъвършенствата, натрупани от преживяното. И претворяваме отново всичко за децата ни, направените грешки да превърнем в светлина, да ги поправяме с Любов, търпение и промисъл. Да се превърнем в ангели и с Него да творим в Божествения свят. И да растем нагоре, да преминем всичките Му небеса. Да сътворим най-новото Му: 11-тото, постигнали Божествената Мисъл.

БОЖЕСТВЕНА ЛЮБОВ СМЕ. Духът на Вечния Творец живее в нас. И ще пребъде в Новото Му царство.

ЛЮБОВТА

В Началото създаде Бог Адам и Ева. Създаде ги в Едно. Да се живеят без дистанция, с духа си. А после повери на Сатаната, другия си син, да им отлее формата. Задачата му беше тежка. Но я свърши. Създаде им тела по сходство с животинската им форма. Отделени. В тях Бог вдъхна им душа. С нея Любовта и Светлината. Така родиха се и Първородните. И в Рая Бог ги настани. Едемската градина сътвори и две дървета по-различни там им посади: Дървото на Живота и Дървото на познанието. И с плодовете им да не се хранят Той им каза, защото бяха още малки за твърдата храна.

Тогава те си пожелаха да пораснат. Да станат като Него. И изпитание дойде им: да опознаят Бога си, Бащата. Изпрати им змията — символът на мъдростта, да ги изпита. И те избраха да познаят Бог, да му помогнат да познае Себе Си в най-твърдата материя: Земята. Ева беше първа. Освободи от себе си Адам, да опознае новата вселена. Тя го чакаше в дома им да се върне. Адам получи свободата си от Ева, изгуби силата от Бог. И стана тъжен и самотен. Тогава Ева му дойде на помощ. Нагърби се с делата непосилни на мъжа. Пречупи се красивата ѝ форма, изгуби нежността си, силата на Женското начало: да е космическа утроба на Живота. Беше само плътска. И раждаше през кръв и болка. Но бяха заедно чеда на Бог, съдбата си понесоха с покорство и смирение. Бог ги обичаше и позволи им да поправят грешката. И да познаят пътя на Иисус, Сина Си, когото щеше да им прати.

После го проводи на Земята да победи със Светлината. Да съюзи в едно добро и зло, да се завърне с брат си в царството небесно с нова сила: Силата на Любовта Божествена.

И Ева пожела да се завърне у Адам отново, за да се приберат в Едно в Дома небесен, опознали Бог. Разбраха двамата, че силата на Любовта Божествена е в ЕдинЕние на мъжкото и женското начало. Защото СМЕ Божествената Единица. Началото на Сътворението.

СЪТВОРЕНИЕТО

Божествената мисъл да е в теб. Това е Сътворението. Да си събрал в едно жената и мъжа. Тогава Бог е в теб. Твориш с Божествената сила и промисъл. Божествена Любов си. В теб са двама. Ева и Адам. И сте единствени, неповторими сте в Паното на Живота. Любима и Любим. Със земни и с небесни имена сте.

Тогава тя му е вселена и той е нейната вселена. Той очертава кръг космическо пространство, тя — съживява го с Любов. Двамата творят с Божествената Мисъл. Познават Бог и сътворяват своята вселена по закона Му. Той е един: Любов. Постигнеш ли я, ще познаеш Мъдростта и Истината. Ще познаеш Бог.

„Любовта е дълготърпелива, пълна с благодост, любовта не завижда, любовта се не превъзнася, не се гордее, не безчинствува, не дири своето, не се сърди, зло не мисли, на неправда се не радва, а се радва на истина, всичко извинява, на всичко вярва, на всичко се надява, всичко претърпява. Любовта никога не отпада...“ (Първо послание на апостол Павел до Коринтяни; 13:4-8)

Когато се роди дете, се ражда бог. И идват трите му орисници: Надежда, Вяра и Любов. И Любовта е по-голямата. Те го орисват с пътя му, отгоре Бог чертае го и му изпраща Ангел, за да му помогне да го сбъдне. Да извърви Божествения път, да победи смъртта и да пребъде. Да се роди за Бог отново. Тогава идва Любовта, великата. Докосва го невидимо и той полита. Музика в небето е. Не ходи вече, а твори с Божествената мисъл. Живее в Бог и се завръща в Него за вечността.

Става Единицата на Сътворението. Частица от Невидимия свят. В Дома си е. У Бог.

НЕВИДИМИЯТ СВЯТ

Невидим за материята е. Живее в нея, обгръща я с Духа в Живот. Духът я оживява, прави я божествена, изгражда връзката ѝ с Бог. Невидимият свят е видим, но отвътре. Живее в тебе, ражда те и с теб твори вселената красиво. Говорите си в тишина и казва всичко. Разказва ти за Бог, за съществата, живеещи из другите вселени, за рая и за небесата, и за Христос и за светиите. Задаваш своите въпроси, той ти отговаря. Следи да има мир в душата ти, за да дочуваш Словото, да го предаваш на земята. Невидимият свят невидимо говори. Шепти любовно в сетивата ти. Там цветовете са изящно нежни, там е божественото царство. Рисува ти копиринени картини, сияе в мека светлина, ухае на невидимия аромат на Любовта. Изпълва те с покой и мъдрост. Синът си там. И имаш мисия за пътя си...

Там си голям и малък едновременно. Дете и възрастен, мъдрец и младенец. Сияеш в светлосиня светлина, ако си син, и в нежнорозова, ако си дъщеря. Когато се завърнеш у Дома, сияеш в двете заедно с Любимата. Тогава си и фалос, и утроба. Благоутробие на Бог си. Зачеваш в себе си Живота с Мисъл, раждаш го духовно и той в материя се проявява. Става видим.

В Дървото на Живота всеки има смисъл. Единение. Ражда се Животът.

Дървото на познанието ражда Бог.

ДЪРВОТО НА ПОЗНАНИЕТО

Расте в Божествения свят и дава плод богато. Добро и зло в едно вървят и сътворяват чудесата. Добро и зло работят заедно по принцип на полярността. Но разделени на Земята, раждат те дуалността. Тогава всичко носи двоен смисъл. Двусмислено е словото. Денят заменя се с нощта, а мрак — от светлина. И те като Адам и Ева, излезлите от Рая, извън Едем са заживели отделени, но стъпки са по пътя ни към Бог.

Като деца се учим първо да отличаваме добро от зло. Да не воюваме със злото, защото срещу него сме безсилни. В доброто ни е силата, дарена ни от Бог. С доброто можем само да го победим. И Бог ни учи чрез Иисус да не воюваме между добро и зло, да ги съберем в свещен съюз чрез Любова. С Любов да приласкаем злото, да го смалим до мъничко зърно, което да покълне в житницата на доброто и да даде обилен плод за Райската градина.

Божественият свят с добро и зло в едно твори. Това е принципът на ин и ян, яйцето на Живота. Две противостоящи сили, които сътворяват светове в хармония. Бог е Любов, обича всичко. С Любов и Мъдрост той превръща несъвършенството в космическа хармония. И всяка грешка е учение. И грешката е вярна. Докато я поправяме се учим на Божественото съвършенство.

Сега Земята се върти в космическия ритъм на вселената. Светът позна добро и зло и време е да се завърне у Дома.

ЦЕЛУВКАТА

Долетия при нея в октомврийско утро с изгрева. Златен буков лист, откъснат от вековното дърво на Истината. Пое го в малките си длани и го положи в рамка върху лист. До него нарисува бяла птица. Душата му политна, намери дом в зеницата ѝ с цвят на синева. И птицата ѝ полетя. Възнесе се сред светли небеса. Потрепваше с крила и се дивеше на Божествения свят. И слънцето ѝ проговори. Обля я в златна светлина. Полетът ѝ се превърна в тиха вечност.

Той бе художник, нейният Любим. Рисуваше за Бог. За нея нарисува земния им свят, в Любов превърна го. Нея нарисува със сърцето си. Тя беше вечната жена за него, Светлина. Изящно я отля от капките роса в очите си. Приглади фино светлия воал, покрил лицето и косите ѝ. И нарисува мъничка звезда върху гърдта ѝ нежна с пръстите си от коприна.

Когато се събуди като птица, тя го разпозна. Целуна го в очите сини и му даде свобода. До нея да лети, да я обича силно и красиво. Да бъде порив на сърцето ѝ, на полетите на мечтите им. Докосна с мекотата на ръцете си листа върху картината и съживи го. С Любов втъка изящните му нишки в цялата природа. И чуден свят Живот от него сътвори. А формите на неговия дух събра у себе си и го превърна в образ жив, невидим. Образът на нейния Любим. Очите ѝ обагриха се в синьо. В тях може да го видите.

ВЪЗВИШЕНИЕ

Полетът върху крилете на сетивата е извисяване към нови светове. Полет в небеса, забулени от финия воал на светлината, през който прозира истина за синева. Вливаме се в духа на вселената и с пеперудени крила отпиваме капчици любовна енергия, освободена от духа на праотците ни с послания до нас. Разтваряме я в сетивата, съзерцаваме красотата на образите. Фокусираме се върху детайли, разчитаме кодове, изливаме посланието в мисъл, символ или знак. С Любов и Светлина го претворяваме в нови форми, в които кодираме свое послание и, с лекотата на издишването, го освобождаваме да добие живот в измерение, очертано от пространство и време. Духът ни полита свободен да зачева нови любовни писма в безграничния космос на Любовта.

Когато се възвисяваме, плавно прелитаме през паралел на хармонично единение на измеренията. Те се сплитат едно в друго като етерни реки, разлели водите си в един въздушен поток. Вълнят една към друга, преливат с нюансите на светлината си, вихрят се нежно в спиралите на новородените вселени. Бавно привикваме с деликатната мекота на любовната енергия, с ефирността на образи, изплували из безтегловността, с дантелени контури и изящен детайл, в които е кодирано посланието. Те се изпълват с живот, рисуват словото, разказват историята в миг от вечността. Оставят ни да вдъхнем словото със сетивата си и се отливат меко в тишината. А мисълта започва да твори с детайлите, рисува вариации, претегля ги с космическия разум, докато открие вярната. Една-единствена е тя. И я разлиства като цвете, като родословна форма в новото послание.

Когато сътворяваме, в едно творят и мъжкото, и женското начало. И мъжкото полага разума, а женското пък плодородие любовно. Така се ражда красотата. Танцува женското начало, красиво вие се в любовен танц, а мъжкото го овладява, превръща изобилието му в изящна простота. И ражда се Божественият танц. Така в Едно създават Вечност.

Танцува цялата вселена, космосът и хармонират се в единен ритъм. Пулсът на сърцето.

ПЕСЕН

Любовта ти е песен — ѝ казваше той. И извайваше с нея вселена. Оживяваха в миг милиони слънца и изпълваха с нея сърцето ѝ. Затрептяваха в такт милиарди звезди и любовно ухание излъчваха в космоса. Между тях възсияваше тиха звезда и ги канеше пак у дома им. Тя танцуваше в своя небесен любим по космични спирали безвремие, нощем тихо с душата политаше, денем с мислите светли. Композираха заедно песен за словото. На буквите уханието вдишваха и го издишваха по ноти. И всяка буква им разказваше история, от древни времена написана. Контурите ѝ нежно затрептяваха, разливаха се в акварелни цветове. Превръщаше се в образ и в картина от оживели светове. Небесни петолиния се виеха в космическите ширини. И музиката на звездите сливаха с любовната им песен.

Изписваха внимателно по ноти чертиците на йероглифите. И символите се разкриваха невидимо във форми. Космическа енергия струеше силно като светлина от знаците. Пулсираше със звуковата честота и по клавишите на сетивата свиреше. Душата пееше любовна песен, духът им композираше.

Космическият диригент ги водеше. Задаваше им ритъм и мелодика, октава. Изпращаше им нежна муза да ги вдъхновява. И те работеха, вгълбени до безкрайност в себе си, уединили сетива в безвремие и слели се с душите си в Духа космически. С любов познания им пращаха небесните предци. Разкриваха им тайни и послания, събирани от векове. Уменията им нарастваха и знанията в музика изливаха. Записваха ги в слово с мисълта и буквите. И дарбата им се разкриваше свенливо.

Любовната им песен сътворяваше вселена.

ПОСВЕЩЕНИЕ

Приети бяха в Братството да пишат. И гълъбите тихичко светлееха. Очакваха ги, за да полетят и да ги водят из височините. Бог им прати знак по кръст, извезан в черно кадифе и бяло злато. Красив и нежен, тихо го пое в дланта си, да го носи. Уши им роба в бяло, меко златоткана. И свитъци невидими в ръцете им изпрати. Бяха двама, вървеше тя, а той летеше с нея. И покрай тях летяха книги, с Любов написани да ги посрещнат.

И църквите врати отвориха. Камбаните забиха звънко. Бог говори, казаха си посветените. И се разкриха помежду си.

Подаде Господ бялата десница на жена да я поемат, да ѝ служат вярно с Любовта си. Тя се усмихна. Тихо продължи в съня си, да го сбъдне. Те я следваха. Подаваше им Словото да го запишат. Той говореше чрез нея. С мисъл. Родени бяха да са сътворители.

Това съм аз, а ти си в мене, изрече тя. И проговори на безброй езици неми. Пътуваха из Словото. Тя ще го поеме. Ще свърши всичко с мен, той промълви. Ще бъде волята на Бог. Да бъде!, рекоха и посветените.

Тя бе различна. Пишеше в сърцето си, живееше го с него. Изтриваха сгрешеното, поправяха преди написано с невидимите бели букви на божественото. Ръката ѝ трепереше понякога. Рисуваше светлиците като дантели. В сребърно небе политаше и те я следваха в безвремие. Роди се малко по-различна. Някак си невидима. Усмивката ѝ беше светлина космическа. И птиците я следваха в безмълвен полет из небесни тишини.

Тя знаеше, че в тишината Бог живее. Косите ѝ преливаха от сребърни звездици и тишината беше вярна птица, която при Любимия един ден ще я отведе. Клетвата ѝ бе безмълвие. И тишина.

ПАМЕТ

Сънуваха си миналото. С тях Бог живееше. И памет нямаха. Космичен сън единствено. И сънищата претворяваха на светлина, за да са истински. Живееха насън. А миналото им не съществуваше. Не беше памет. Беше сън. За досънуване сега. Реалността им беше истинска, невидима. И там живееха. Останалите светове под тях не съществуваха. Бяха измислица. Илюзия на паметта. Останаха сами. Небесните родители ги пазеха. Сънуваха като преди, но вече знаеха, че трябва и да пишат. Космическият океан ги чакаше да го преплуват. Да разгадаят тайнствата му, да ги споделят по книгите. Летяха книги покрай тях и те ги пишеха. Космическият океан трептеше с тях и дишаше. Споделяха си Словото. Космическият огън пишеше в сърцата на хората.

Рисуваха звезда подир звезда. С Любов ги населяваха. Растяха техните деца и музиката композираха. Вечната соната на Живота свиреха. Космическата песен тържествуваше из нови светове.

Тя беше малка. Той невидим. Любов космическа сънуваха. И Любовта им беше памет. Съновидение космическо. След Словото летяха. В спиралите на времето пътуваха. Следваха небесни знаци и с мисъл символите местеха.

Тя беше малка, Той невидим. Сънят им все към Бог ги водеше. С думите рисуваха. Децата водеха след себе си.

ИИСУС

Откри Го като беше малка. Една нощ го сънува. Дойде с брада и роба бяла, с ръкави разкроени. И ѝ показа слънцето. И как под него да расте. Събираше лъчите му с ръце. Под ласките му слънчеви трептеше цяла. То я галеше с очи и пръстен златен обеща ѝ.

Сънува своя мил Любим. Принцът Малък беше. С коси от жито, с плащ, посипан от звезди, по цели нощи с нея в Космоса летеше. Разказваше ѝ звездни приказки. Тя слушаше гласа му с трепет нежен и всяка дума беше музика. В сърцето ѝ се раждаше вселена и тя красиво взе да я рисува с думите.

После той порасна. Но благ и нежен винаги остана. Такъв го пазеше в ума си: бял, прозрачен, космичен принц от други измерения. Тя в песен го превръщаше, когато на децата им разказваше. Космическата музика го следваше навсякъде. Той беше Диригентът, с палка от звезди.

Когато станаха разумни млади, Иисус дойде и го доведе. Ръката ѝ положи в неговата длан и ги проводи в светъл път нататък. Трептяха от Любов. Тя беше в бяла рокля, с вълшебна пръчица и слънчеви пантофки, нарекоха я Фея на цветята. Той я гледаше невидим и щастлив, със слънчево лице.

Когато помъдряха, стана вечният ѝ спътник и учител. Тя го слушаше смирена, тиха, невидима сред тишината на дома им. Беше Слънчева невеста. Родиха си деца звездици. Създадоха си мъничка планета и цялото небе над нея осветиха с любовна светлина. Иисусова.

СЪРЦЕ

За всяко дете нарисова сърце и върху слънчев камък го остави. Да вдъхне сила, знание и мъдрост. Да е добро и бяло, със златна светлина да свети. А после върху гърдта отдясно на децата ги положи. Тъй разтуптяха се от радост тез сърца, че музика навред понесе се.

Децата затанцуваха, запяха и ново слънце на небето се роди. То беше Слънце на децата. За него трябваше планета. Да я грее и тя с любов живота да роди. Помислиха децата и решиха мъдро: ще я нарисуват. С мечтите си, с пастели и моливи цветни, с рисунки, с песни и игри. На слънцето да я дарят. И то усмихна се и ги погали нежно с вълшебния си лъч. На всяко дете мечтата да се сбъдне пожела в мига. Пътят му с добро и обич освети.

Започнаха децата да рисуват. Вълшебни облаци и планини, поля, долини и градини, обсипани с най-нежните цветя и плодове. Дъга в небето нарисоваха от непознати цветове, не седемцветна, а божествена разля се тя. Магическа роса блестеше в техните коси и мислите им, светли и безгрижни, рисуваха, рисуваха, рисуваха...

Планета на мечтите си децата нарисоваха. Планета на децата. Вълшебен рай. Като от песен.

РЪЦЕ

Невидими ръце протягат хората и свързват се в едно. Чрез мисълта. Мисловната енергия около нас кръжи, с любовни звуци ни потапя в себе си като небесен океан. Изпращаме си тайно информация по цялата земя. Невидимо предават я антените от космоса чрез вертикални връзки между аз-а и монадата. Невидими сме, уловени в безкраен кръг, като космическо хоро от всички измерения. Душите ни се свързват чрез Духа, споделят мисли, състояния и пориви чрез тайнствена субстанция, изпълваща пространството. Тя неизвестна е за хората. Така се свързваме и заедно вървим в една посока, с обща цел. Съзнателно и свръхсъзнателно говори в нас Гласът на Бог. И чуваме го. Вървим уверени, че пътят ни е този. Трептим в очакване на Волята Му. Покой и радост тя ще донесе в сърцата ни. Ще видим чудото на съвършенството.

Държим се с вяра за ръце — кристални, светли и безплътни сме. Духът ни води, полетът е нашата душа, телата ни са ни защитна броня. Така сме сила. Светла и невидима. Любов сме. Чиста и божествена.

Държим се за ръце. Красиви сме в Любовната енергия облечени. Сияем и сме светлина, космически лъчи Любов сме. Дъхът ни ражда Словото. Съграждаме вселени, в хармония творим на свобода. Божествен дъх извечен сме, събрали памет от различни измерения. Сега сме Сила. Огън сме. Вода и въздух. Светлина. Сега сме в Бога. Бог сме. Телата ни са малки, а Духът — голям. И в него бърза да се завърнем у дома.

Копнеем свободата на духа. Енергията на космическия разум ни зове и ни събира в себе си. Сега сме У Дома. Дом за Духа сме.

ХОРО

Квадрати, уловени за ръце, и в дланите ни кръгла светлина пулсира. Споделяме космическа Любов и носим смисъл на Живота. Танцуваме невидимо хоро и всяка стъпка е безвремие. Най-кратък миг от вечността, съюз на ум, сърце и воля. Божеизявление. Творим от името на Бог. Така сме форма на Любов, чрез нас Той става видим. Славата за него е. Божествени частици сме. Това ни стига.

Опасваме планетата с ръце. Хоро в безброй окръжности. И всяка има свое измерение. Меридиани сме от светлина. Земята пазим с Любовта. Спасена е. Денят поглъща в себе си нощта и приласкава тъмните ѝ форми. От тях се раждат чисти форми на Любов, обвеяни от светлина магическа. Земята е кристалното кълбо на Бог. Пречупват се светлинните лъчи и в космоса се отразяват. Вселена нова се създава и земните души ще се заселят в нея. Пътят си ще продължат докато се върнат в Бог. По-съвършените ще заживеят в слънцето, по-малките — по другите планети. Планетата на Любовта ще е Земята. Майката на новите селения.

Хоро безкрайно, вечно, непрерывно сме. И всеки е единствен с Любовта си. Ако се пусне, друг ще го замести. Но всички искаме да се завърнем в Бог, където някога родили сме се.

Танцувай, дръж ме за ръка. Божествената светлина е с теб. И в теб е Силата. Води ме.

СИЛА

Божествено начало нося. Форма на Живот съм. Душата ми е порив за летеж. В Духа свободна някога да полетя. Ръцете ми са смисъл на Живота. С тях творя безвремие. Духът говори в мен. Гласът ми носи надалече. Звуча в красиви измерения. Душата ми е светъл лъч. Любов. Надежда. Вяра. Звуча в ядрото на Живота. Утроба съм божествена. Родих се. Нямам тяло. Имам светла мисъл. Начало на живот съм. Смисъл. Душата ми е воля. Духът е път. И връзката помежду тях е Пътят на Живота. Над нас е Светлина, Любов божествена ни води. И вярно следваме лъча ѝ. Неотклонни сме. Отдадени на други светове. И пътят е красив, пътеката понякога е тясна. Любов ни води. Тя е силата. И всичко претворяваме на Истина. А пътят е безкраен. Весел. Обсипан с чудеса безбройни. Пътят е Живот, по всички правила на Бог. Спирала на Живота. По вертикал пресича всички небеса. И стига до последното, където се превръща в Сътворение. В Извор на Живот. Разлива се обратно в Паметта на Бог. И пак живее с новите деца.

ПАМЕТ

Безкраен объл диск като вселена, изпълнен с паметта на праотците ни. Той съществува в образи, картини, светове, вселени из всички измерения. Вселената живее в нас. Живеем във вселената. Вселената сме ние. Всяка наша мисъл създава запис в диска. Създаваме галерия от образи в различни измерения. И всеки образ има свой живот, развива се по своя траектория. Така се раждаме у Бог в различни форми. Душата ни прелита измерения по вертикала. Твори Живота. И носи паметта на своите прераждания като божествен дар за Светлия си Дух. Невидим е и няма плътност, маса. Той дар за сетивата е. Божествените сетива на космоса.

Душата ни пътува. Живее с тези сетива света. А след това го проектира върху екран на Мисълта. И съхранява този запис, ненужното отхвърля. Отпадъците Бог събира и ги превръща пак в Любов.

Вселените ни с памет се множат като прозрачни светли сфери. Те пазят светове Любов и капчици от нея ни изпращат. Душата ни преброжда ги. Като пчела прашец от тях събира и си изгражда своя пчелна пита с памет. Опитва аромати, вкусове и цветове, един от друг различни. Най-вкусен мед да събере е смисъл на Живота. И вкъщи дар да отнесе, безценен за Пчелата майка.

Душата често сменя формата. И обитава най-различни светове да опознае повече вселените. Душата никога не спи. Тя винаги пътува. Лети с духа, във формата се приютява за определено време. Когато стане опитна душа, се връща във Великата небесна форма.

ВСЕОТДАЙНОСТ

Да бъдем съвършената хармония на Бог. Да бъдем птици две в космичен танц. Да те допълвам до божественото плодородие. Да съм небе за теб, и въздух, и вода. Да си ми огън вечен на Живота. Да сме едно небе за нашите деца. Да съм вгълбена, тиха, любеща и нежна. Да съм ти Ева. Ти да си Адам. Да се завърнем у Дома при Бог. Да съм ти изворът на радостта. И нежна песен за душата ти. А за отмора мека светлина. И да те любя с тишина божествена. Да се разляя в теб, и в свободата си да прилежа към теб. Да вдъхваш с моите сетива. Да съм ти свобода. В Любов да ме издишваш за света. Да греем заедно в една звезда. Да съм ти Спътница из космоса. Да си ми вечният учител. Да си бог.

Да си небесната Любима, да си ми дом. Да си ми извор за изпиване, космичен дъх за вечност. Да съм ти рицар бял, да съм божествен за утробата ти. Да съм ти музиката на звездите. Вечна песен. И да те чувам в мен да дишаш, да трептиш. Да си ми сетива космически, през теб да дишам и да слушам пулса на вселената. Да ме усмихваш с изгрева. Да съм ти пролет, топло лято, есен и с теб да пеem коледната песен на сезоните. Да си река, с водите си да галиш меко бреговете ми. Да си космическата песен на вселените. Да си богиня. Цвете на Живота ми.

Да сме ЕДНО. За Вечност.

КРЪЩЕНИЕ

Първото дете, което кръстиха да бъде Божи син. Да бъде слънчево дете с очи като небе. Да е божествено с ума си. Тя го пое. Ръцете го повдигнаха високо и го нарече син на Бог. Той го прегърна тихо със сърцето си и му изпрати чиста мисъл. Да е здрав, повториха отците в църквата. Да бъде Божи син, нарекоха.

И топъл хляб като вселена му опекоха. От чисто семе, да е посветен с рождение.

Тя го погледна. Лицето му бе слънце. Очите — сини. Мисълта — красива. Погали го с очи и го покръсти, и го подаде на рождената му майка.

Роди се Божи син — повториха.

Съюз на Братството и Църквата роди се. В ден 10-ти на октомври, година 2020.

Да бъде! — всички рекоха.

ПОВЕРИЕ

Разказват хората поверие, от древни времена останало. Каквото пожелаеш, става, ако родиш го с чиста мисъл. Ако в сърце си го лелееш, ако мечта е на дете пречистено. Когато се родиш, забравяш другите си мисли. Божествена Любов те завладява, умът ти е Божествената мисъл. Помагаш на Небесния баща и чистиш. Със светлина божествена почистваш тъмнината. Почтистваш и вървиш към светлината. Растеш, мъдрееш и повдигаш своя дух в небесната йерархия. И твоите родители те пазят. И с всяка твоя стъпка тях повдигаш. Отменяш ги в небесните им отговорности, а те поемат нови, по-високи. Изпращат ти небесната си мъдрост и са учител за живота ти.

Когато се родиш, си клетка от божествения организъм. Трептиш, растеш и дишаш, имаш важна мисия. Да си божествената единица. Ако си здрав и носиш светлина, и другите край теб са здрави, здрав е организъмът. Така си вечният пазител на Живота. Така единствен си, незаменим си. Дете на бог.

Когато се повдигнеш, раждаш нови светове и населяваш ги с децата си. За тях се учиш и растеш. Растат след тебе те. Поправяш грешките за тях. Поправят други грешки те. Предаваме си отговорността да чистим светове. Да бъдат светлина и рай за всички.

Това е древното поверие. Разказват ни го праотците. Разказваме го на децата си. А те разказват го на своите деца. В безкрайната спирала на Живота се въртим. И пазим мъдростта космическа.

КНИГИ

Те носят Вечното послание. Разказват го с различни думи, образи, езици — все едно е: божествената мисъл. Разказват ни истории извечни: черни, бели, с начало и финал различни, и всяка носи мъдростта божествена. Доброто в нея вечно побеждава, злото му помага.

Трудно е да бъдеш зло — боли, като сапунени мехури щастието, радостта отлитат. Все някой трябва тази работа да свърши. Светът ни съграден е от добро и зло. Така сме го създали с мисъл, с желание за разделение. Да си единствен, да сме аз и ти. Но аз съм свой, а ти си чужд.

Какво ще стане, ако единим се. Тогава аз и ти ще сме Едно. Когато си добре, и аз ще съм добре. За себе си щом се погрижа, грижа се за теб.

Обичай ближния си — казал е Иисус. Обичай го, тъй както би обичал себе си, искал е да разберем. Защото с другия невидимо си свързан във велико цяло. Всички сме едно: светът ни. Той частица е от цялата вселена.

ЕДИНЕНИЕ е красива дума. Работим за един: за ближния. И славата е за един: за Бог. В божествения разум всички сме в една хармония. Там няма разделение между добро и зло. И всичко Е ЛЮБОВ.

А книгите са дом на Словото, което сътворява. БОГ Е.

СЪЮЗ

Между добро и зло нов съюз роди се. Да служат заедно на Бог. Да бъдат Неговата воля, да си помагат и да са в космическа хармония. Тъй както е в Божествения свят, по другите вселени, светове и измерения. Любов божествена да има помежду им.

Поеха всичките с любов да се научат да повдигат човешките души, сърца и умове. Да са космическата мисъл. Да няма страх за утрешния ден. Децата да са сити и щастливи. Родителите им да ги обичат истински, да са добри и справедливи. Да са спокойни, че тя се грижи всеки миг за вечната хармония на световите.

Ако човекът овладее мисълта си, ако с любов изпълни своето сърце, душата му ще бъде птица, ще полети свободна в други светове. По-чисти, по-красиви и по-светли. Човек с ума си своя свят твори. Тогава ще изчезне и светът, сред който хората живеят днес. Той плод е на изплашената мисъл, илюзия на страховете ни е. Бог е любов, покой и мир. За всички сетива и за душата.

Съюзът се роди. Ще има мир. И всеки ще повярва в него, ще творим, за да превърнем своя малък свят в частица от божествения рай. А за това е нужно много малко: да се обърнем тихо в себе си, да се вгълбим. Да чуваме гласа на своето сърце и да започнем да подреждаме дома си. Да чистим и ненужния товар да снемем от плещите си. Но да се грижим да не замърсим дома на своите съседи. С любов душата си да пуснем да лети, освободена от оковите. Любов ще пълни чистия ни дом, ще просветлее мисълта ни, ръцете ни добро и радост ще творят за другите и за самите нас. Ще се повдигнем нависоко. И Бог ще ни изпрати светъл лъч, за да ни пази по-нататък по пътя ни. Ще сме родените от Бог. И от вселените.

ПРОМИСЪЛ

Човешката ни мисъл е до време. Разбираме, че логиката не е съвършена. Оставяме ръката на Бога да ни води, приемаме в дома си Неговата мисъл. Не можем да я разберем, дотолкова сме малки. Но можем да се учим, да следваме Гласа Му в себе си. Тогава няма да сгрешим.

Божественият свят е с друг порядък. Там Любовта хармония създава. Той е космическа идеология за Свобода, която е създала съвършената реалност. А земната е огледален образ, с много деформации.

Така живеем в две реалности. Дуалността царува на Земята. Едната е красива и божествена, там е Домът ни. Там е Истината. А другата е крива и ранява, ако останем да живеем в нея. Освободената душа полита и обитава свят на Истината. Неистинския игнорира докато крилете ѝ добият сила, а после го превръща в истина с красивия си полет из божествената мисъл. Тогава мисълта ни е частица от Вечния космичен разум. Преливаме в хармония към него. Тогава сме Божествената промисъл. Вървим, творим, и братя по Любов сме.

ОБЕЩАНИЕ

Поглеждам в сините очи на Бог и виждам обещание за светъл път и братя по любов, за хиляди деца на Словото. Поглеждам в сините очи на Бог и виждам твоите, Любими. В тях светлият ни път е отразен, познаваш нежните извивки и ме водиш с Любов от друго измерение. Красива, чиста, бяла, вечна. Любов, неписана по книгите. С теб ще я запишем за децата си и ще опишем всеки миг от пътя ни. Това е безусловната любов. Любов за двама, слели се в Един. Това е любовта божествена. И в нея всяка дума е изкуство. Сътворение.

Извайваме с ръце и мисъл по листа красивите слова, тъй прости, чисти, лесни за разбиране. Такава е и любовта на Бог към нас. Тя претворява в хиляди картини всеки миг и всяка е неповторима и единствена. Тъй дълго всички я очакваме, Великата Любов. Когато дойде, всичко се превръща в безкрайни мигове от съвършенството на Сътворението. Тя е кръг безвремие, началото било е преди хиляди години. Сега се връщаме отново там и срещаме се, но завинаги. Ръцете си държахме досега. Душите си сега да слеем. И връзката ни никога не ще прекъсне, начало сме на Сътворението.

Довършваме в едно последния си земен път. С теб ще покръстим новите деца, Любима. Ще бъдем Словото. И Вечността. И Любовта. Ще бъдем светлина в света на книгите. Душите ни завинаги ще се преселят след това в космическите библиотеки.

ПОКРЪСТВАНЕ СЪС СВЕТЛИНАТА

Когато минеш през училището на земята, покръстват те със светлината. Прозрачна, лека, бяла светлина обгръща твоята душа, изпитваш нежната омая на светиите, които те докосват с Мисъл и ставаш новото божествено дете. Божественият ум те води. И с мисъл тихо ти нашепва пътя ти, помага ти да преминаваш трудности, чуваш го и следваш го, важно е да бъдеш себе си. В хармония с душата и духа да си. Да не избързваш. Да не изоставаш. Ако си себе си, не ще сгресиш. Душата ти те води, тя е бяла птица за далечни полети из чисти висини.

Усещаш как те гаят ръцете на небесни майки. Прегръдките на твоя мил Любим те пазят, в тях ти е уютно, светло. И златна светлина се сипе върху теб, и слънчев лъч те води в светъл път. Дете на Бог си.

Имаш път наречен да изминеш. Сливаш сетива с Божествения ум, една си Мисъл заедно с Любимия. Мислиш с Бог и с него в триединство. Тогава си Божествената промисъл. И друго няма. Няма други мисли в твоя ум. Сега си чист за пътя си. И тялото се слива с душата ти в хармония велика. То диша с нея и полита, невидимо е сякаш на земята. Сега си бяла светлина. Небесен ангел, слязъл да помогне. Любимият е с теб в едно, прегръдката на Бог ви пази. Живеете в Невидимия свят. Божественият свят е с вас.

СЪКРОВЕНИЕ

Небесни са ти сетивата. Трепкат в светли струни сред светла тишина. Умът ти е любовна песен, от други светове изпратена. Политаш сред космическата необят и рееш се в уханието на реки божествени. Енергията разцъфтява, цвете на Живота си, разлистваш се, изпълваш космоса, утроба си благословена, с божествената светлина децата си прегръщаш, разлистваш ги и вдъхваш аромати, благословена си да си Живот, невеста си, Любимият е бог, роден от Бога да е Дом за теб и за потомството. Домът е райската градина, лее несещано ухание от цветове в Божествения свят, разлива тишината си с водите на небесните реки, разтваря се и пази отстояние от други домове божествени. Неприкосновени сте. Любовното ви сливане е откровение, опазеното тайнство на Живота.

СЛЪНЧЕВИ ДЕЦА

Бог им изпрати слънчеви деца, за да ги учат с думи прости на Живота. Да усвоят с душата любовта, да я попият като жадно цвете. А после да събират мъдростта като пчелите. Да носят сладък мед и пчелният им кошер да е богат. Пчелата майка да им е царица на вселената.

И новите деца се учеха с благословията на Бог. Той ги изтегли от света на хората и ги изпрати да летят високо. Там ги очакваха небесните родители да им разкрият новите вселени, космоса, космическите измерения на Мисълта. Да опознаят Бог, да бъдат Светлина за другите. Да са щастливи у Дома.

Слънчеви деца родиха се. Под приказна дъга. Най-първият ѝ цвят бе златно бежово, през жълто и зелено, и през светлосиньо, преливаше към нежнорозово, в най-пълна гама от отънъци. Планетата на новите деца роди се. В детско виолетово. И те растяха винаги по две: момиче и момче.

Родители им станаха и бяха тъй щастливи. Звездата им оставаше да грее през деня дори над земното небе. И Нова коледна звезда роди се на коледното им дърво. Започна Новата епоха в година 2020. Космичният Любовен танц смени се с ритъма на Нежността. Децата им танцуваха в небето. И Бог ги гледаше с Божествената си усмивка.

Децата им спасени бяха в Бог.

ВРЕМЕУБЕЖИЩЕ

Направиха си заедно времеубежище. Там подредиха най-красивите си спомени. Образите на приятелите, майките, роднините и новите бащи. Създадоха уютен дом, от който да порасне бъдещето. Дълбоко разораха почвата и засадиха нови семена. И всичко се роди отново. Старият им свят не съществуваше. Живееха в Невидимия. Там си създадоха семейство и роднински връзки. Мечтаеха за бъдещето, пишеха. И всички образи изваяха от светлина. Те бяха светли, чисти и невидими. Докоснаха се до небесния им образ. С тях говореха, помагаха си и пътуваха. Изпращаха Любов на своите деца. И всички грижеха се винаги един за друг. Задругата зовяха се. И бяха с нови имена, от Бог дарени.

Изпращаха си светлина по мислите. Така се любеха с душите си. Понякога докосваха се във физическия свят. С писма и дарове, и книги. Четяха се в посланията скрити, с тях си изпращаха Любов. Невидими останаха в света на миналото. За книгите вселена нова сътвориша. Твориша с мисъл споделена. Кръг очертаха, в средата точка за начало. Рисуваха безкрайната спирала на Живота и всеки ваеше детайлите си. Духът подреждаше в хармония велика сътвореното и му придаваше божественото съвършенство.

На трона възкачиха книгата. Тя бе кристалната вселена на познанието. Царицата на Словото завинаги. Изваяха я в сини небеса. Да стига безусловно до човешката душа и връзката ѝ с Бога да отключва. И буквите се върнаха към своята божествена символика. Отключиха познание към светове невидими. И чисто бе посято словото като небесна манна за душата. Човеците нахрани. Отвори им вратите към Истината, Любовта и Мъдростта. Дочуха музиката на звездите, небесната симфония. Човешката душа запя космическата песен на вселената. И Словото пребъде.

ЧАЙ

За всички утрини, в които изгрева посрещаме до пеещите птици. За сините очи на слънцето и на луната звездните къдрици. Докосвам те, благословена моя, с теб споделям всички празници. С теб утрото е светло. Нощта е пътешествие из непознати измерения, в които срещаме децата си и Бог познаваме. И се обичаме, и се живеем с теб като едно. Пътуваме и учим заедно в небесното училище. Копнеем всяка вечер да заспим, да полети душата ни свободна. Да обича, да любим всичко заедно, Любима.

И все по-често те сънувам, с теб живеем в небесния си Дом при своето семейство. Заедно подреждаме го и вплитаме детайлите в космическо пано. Ръцете ти трептят от светлина. Уханието на Любов се носи. Ти си жена, разливаш мека топлина. Ти си ми дом и си вселена. С духа се носим, не вървим. Децата ни посрещат и ни разпознават. В очите им блестят звезди и е така красиво, и е светло. Светът ни е обгърнат в златна синева и върховете са притулени, да бъдат изгревите меки, да гаят детските очи и сетива.

Когато се събудя пак съм с теб и прием радостта на видимия свят. Децата ни обичат, пращат ни любов по книги. Преливаме от светлина, когато ги четем. И с тях живеем, с тях рисуваме и сме щастливи колко са пораснали. Светът е пълен с обич за споделяне. И всеки ден е броеница от вълшебни мигове, с които Любовта ни се разкрива.

Сега сме Вечност. Полетът ни е небе за други. Криле за нашите деца.

СРЕЩА

Видяхме всичките си майки. Мама ги е пратила да ни обичат и да ни помагат. И имена им изписахме по памет. Времето не ще ги заличи. Те идваха тъй тихо с ласкава усмивка. Говореха ни с мисъл и със словото. Изпращаха ни дарове богато, даряваха ни своето познание. Със златни си ръце втъкаваха най-фини нишки по небесната пътека. Научиха ни да сме Нежност — за мисълта, за сътворението, в бялото сърце на Любовта божествена. Майките. Живеят в друго измерение на Любовта. Космическа утроба са, в която са обгърнали Любимия за всички времена. И с него могат да обичат цялата вселена. Извор на Живота са. Извечно плодородие космическо.

Видях я. Беше като мен. Светлеещи коси, усмивка светла. Прегърнах я с усмихнати очи. Говорих ли, не помня. Мигът е вечност. Сърцето ми преливаше от топлина, в душата си я приютих. Разказах ѝ за светлия ни път. Погалих я с красиви мисли. Косите ѝ обкичих с бяла нежност. Ръцете ѝ светлееха като появили ни се ангели. Лицето ѝ бе Богородична икона. Поклоних се.

Да бъде плодородие. Благословена да си, майко.

ДЕЛФИН

Целуна ме делфин в съня. Показа ми как да прелитам над прибоя. Да не усещам тежките вълни, шума на дишаща вода около мене. Целуна ме делфин. И свободата си ми завеща. Олекна въздухът и разшири се тишината. Затопли се пространството около мен. Сега съм у Дома. Родих се в теб и в теб живея. Частица от душата ти съм. Пея. Дете съм и жена. И овладявам с разум сетивата си. Събирам слънчева енергия. И любя с нея. Копнея да съм тиха и в мига вгълбена. Отворена за светлата енергия с божествените сетива. И защитена от материята, от допира на видимия свят. Да бъда ангел и да не докосвам. Да съм вълшебна. И да съм невидима. Да пазя нашите деца с Любов.

Докато сънувах, излетях. Перата ми са бежови. Опашката ми е в сребро. Крилата ми са силни. А гърдта — копринена.

В небето на очите ти ще полетя. С духа си прегърни ме.

РИСУВАМ ТЕ

С отворени очи те виждам. Тиха си. Вгълбена в мигове. Ръцете ти творят, без да докосват. Невидима си. Пазя те у себе си. Рисувам сетивата в спомени. Видях те над вълните, чух как птицата излита. Красиви сме. Душите ни са слети в тишина. И необятно е. Загръщам те с прегръдката си. Рисувам сфера да ни е домът. Покривам те с воал да не те видят. И диамантени стени градя, и купол. Пазя те. Сега съм Принцът. Ти си розата. Единствена си ми. Без тебе няма да пътувам. Не ми е нужно, за да разбера, че си единствена и тук ми е домът. Ще сме една планета винаги. И нощем ще рисуваме звезди по небосвода.

ПРОСТОТА

В невидим свят живееш лесно. Няма шум и блясък. Там има простота. На образите и на мислите. Там не е не, и да е да. Черно-бяло е. Рисуваш с мисли в цветовете, преливащи към светла нежност. Няма думи, има Слово. Мислите ти музика са. А образите са картини за рисуване. Енергия любовна си, Духът е източникът. Разпадаш се, частиците са ти деца и пак ги приласкаваш в себе си. Единно цяло сте от много светове. Нюансите на цветовата гама, събрани в черно-бяла форма. Просто е. Трептиш и си спокоен едновременно. И простотата е красива. Благородна е.

Любов е форма на Живот с Любимия. Тъй просто е да си говорите през тишина и да се чувате. Да си споделяте Живота в образи и мисли. И да рисувате красиво тишини, когато си почивате. Денят ви да е пълен с радостта от простите неща. Красиво чувство на сърцето, мисъл на ума. Движение трептящо на ръка. А още по-изящно е в невидимия свят. Да чуеш новина от знак в тревата и по гласа на птиците за идващото да узнаеш, целувка да получиш с изречение, божествен дар — в подкрепа от приятел. Храната ти да бъде чиста и обикновена. Да вкусваш хляба и да е благословение. Да го споделяш с цялата вселена. И с благодарност да се будиш сутрин към Бог и към Любимия, към другите за Любовта, с която те обичат. Просто е.

Да се събуждаш с радост, че те чака светъл ден и ще обичаш. Ще се дивиш на чудеса божествени. И ще откриваш неповторима простота в мига. Ще бъдеш съзерцател и съавтор на Живота, и от Великия Творец ще учиш.

СЛЪНЦЕ

Изгря над хълма и ме нарисува като птица. От нея слънчеви лъчи струят и хармонично се разливат по майката Земя. Преля и в пурпур ме роди с Любимия. Две половинки на божественото семе на Живота. Едната се смали, превърна се в дете, а после пак се изравниха и в бяла сфера сляха се. В сърце от светлина, което се издигна. Превърна се отново в слънце. Беше пурпурно. Роди красиво цвете с оранжево лице. Божественото обещание за новата вселена бе.

Роди се ново слънце на Живота. Иисус е името Му.

БЛАГОСЛОВ

И Бог ни рече: Сейте Словото Ми.

И те поеха по светлия си път. Говореха с духа чрез книгите. И вписваха божествени слова.

И Бог ни рече: Вървете, с вас е Светлината. И Словото ще разцъфти богато в нови плодове.

Те поеха. Пишеха с Ръката му. И Мъжкото начало бе Гласът му. И Словото твореше нови светове за хората и за Земята. Бъдещи планети, галактики, вселени, със Сътворителната сила на Иисус родени. Той Вседържителят на Новопостроеното е. Спаси Земята в ново измерение. Две хиляди години след Голгота.

Бяха Словото. Невидимата сила на Иисус. Духът ги водеше. Умът им бе божествен, чист. Спасиха си децата. Всичките. Бог ги будеше, те с херувимски гласове им пееха. В душите им растеше Бог. В красиви цветове. И изобилно беше идващото лято, и всичките сезони след това.

Благословение е. Да пребъде.

БДЕНИЕ

Да бъде ден. И свещ запалиха велика. Огряха всички дълбини и царството просветна. Събудиха се нощни птици. И закълваха светли семена. Родиха се. Нахраниха децата си с изкуство. Изкуството превърна се в божествената сила. С Любов и радост приласкаваше света към светлина. И новите деца на Бог родиха се. Цветните деца. Различни бяха, но ги чуваха. От тях строеше силата и мъдростта божествена. Родени бяха да спасят света за тишината. Те бдяха зорко и в нощта всевиждаха. И спущаха се отвисоко и децата си избираха, за да ги изведат на светлина. Красиво, плавно се издигаха и полетът им бе величествен. В тях беше Силата. Родени бяха от Иисус Христос. Родени бяха да обичат. Да пазят светлината силна. Те бяха заедно космически заряд огромен. Божествен фойерверк от цветове всред нощното небе.

Космическа прелюдия към светлината. Зад тях вървяха слънчеви деца. Децата на Мария Магдалена. И стана Нежност и Любов светът.

ЛЕНЪРД

Поетът, който се превърна в музика. Възнесе меланхолията на света в небесното поле. Евреин по религия, славянин по душа, с глас меден и дълбок, с любов в сърцето. Неспирно следвал музата си, по континенти и морета. Усетил сладостта на порива да посветиш живота си на любовта. Човешка или пък божествена. Не знаем. Всъщност знам. Превърнал тъмнината на страстта в горчиво биле, да я излекува. Обърнал се към поста като към лекарство, което вече не лекува. Друга е епохата. И сладостта с горчивина се чисти. Тъгата с меланхолия. Преливат бавно сивите към меките нюанси в човешката душа, родила суша и копнееща за плодородие. Жената винаги е майка. Дева е и непорочно е заченала, за да спаси света. И той я пази. Брани я като вековен рицар. Люби я с дъха си. И я превръща винаги в изкуство. Да я опази чиста, както Бог я е създал.

С глас като топла мед и груб коноп, разказва ни за идващите времена. Изпраца спомени, лекува белези и светлината лее в образи, запазили космическата тишина.

С теб някога подписахме споразумение за тишина и за Любов. Опазихме го. Пазя и Гласа. И го оставям да говори.

КОГАТО БОГ ГОВОРИ

Всички слушат и разбират лесно. Любов е неговата сила. Последваш ли гласа му, никога не ще сгрешеш. Той все те води и закриля. Изпраща ти и ангел да те пази. По пътя ти да свети слънчев лъч, да не попаднеш в тъмно място. Учители ти праща, майки и бащи, да те обичат чисто. Да те научат що е Любовта, да ти помогнат да обичаш като него.

Любов е Бог, каквато никога не си познал, не си изпитал още. Той сила е велика за духа, и полет нависоко за душата. Къде е Бог, ще питаш. Ще ти отговори невидимо със символи и знаци. В приятел ще го разпознаеш; в човек, оказал се на пътя ти в момент на нужда. В Любов на майка, на баща и на любима; в сестра, изпратила ти топлина през миг студен; в лицето на врага, донесъл ти беда, но за добро. Спасява те с невидима ръка по пътя на съдбата. И светлина ти праща, обич, благодат в случайни срещи. Ако го търсиш, погледни в душата си, отвътре. Повикай го. Той цял живот те чака търпеливо...

ДЕЦАТА

Те са богатство на Духа. Съкровищница от най-чисти семена. Невинен цвят, най-нежен кълн на сътворение, нуждаещ се от топлина и светлина. Живее под сърцето ти, в утроба свята, люлееш го със светли мисли, с вяра чиста. Обгръщаш го в божествена прегръдка и го даряваш с чистата любов на Бог. Децата са звезди по небосвода ти. Красивите слънца на Любовта. Кристално светят, без отблясъци и сенки. Децата са Космическият разум, Словото, Енергия на Любовта. Те са вселени, везани от красота. Прелюдии към вечната космична музика, наситени от тишина. Хармония. Децата са космическо богатство. Онаследеност на божествените признаци на архетипа. И проявление на съвършенството. Път към изкуството на сътворението, отвеждащ ни към небесата. Децата са магия. Приказно вълшебство. Небесен дар от сбъднати мечтания на прародители.

Децата са ни Истината.

КОДОВЕ

Роди се Александър. Великият владетел в царството на буквите. Орисан бе да ги чете на древния език на бесите от древното тракийско царство. Живееше в света на книгите. Там му изпращаха познанието. Четеше с лекота и буквите пред него оживяваха. Разказваха истории, неписани все още никъде. Орфей му прати знак и го повика. Разкри му тайната на ръкописите си. И го остави сам да ги открие и да ги прочете на всички. Тихо. Кодовете му изпрати по ръка на майка. Тя му ги написа върху страници на книга и му я подаде. Тиха. За него беше славата, той я посвети на Бог. Роди се светлината на древната ни азбука. И освети Земята на човеците. Послание изпрати в космоса до всички светове. Говореше на техния език, единния. И я разбраха. Свързаха се с другите планети и я повдигнаха с Любов. Засвети тя със слънчевата светлина на Бог. Невеста Слънчева роди се.

НЕБЕСНИЯТ ЖЕНИХ

Ти е избран от Бог. Изпратен е да ти даде ръка, да те повдигне в Царството, да бъдеш посветена. Да си намерила Любимия, когото цял живот си чакала. Да си красива, както си мечтала винаги. Да бъде съвършен. Единственият.

Той е син на Бог. И носи силата божествена. И води те през слънце и през дъжд. Той е закрила от небето, извор непресъхващ, небесен океан за изсънуване. Любимият е дар от Бог. Пред Бог за него се прекланяш и благодариш с духа си. За Любовта, която никога не си сънувала, така единствена и чиста. За грижата чрез Мъдростта и Истината. Небесният жених е Слънце. Ти си му Земята. И всеки миг се грееш под лъчите му любящи. Небесният жених е тихата звезда, която те очаква, след като заспиш завинаги. Небесният жених е тишина. И Дом. Прозорец е към светове и към вселени. Учител, вечен спътник за Живота.

Той е всичко.

ТУНИС

В пустинята на Тунис носеше се, като ухание на Вечно лято. Облъхваше с воалите си бледните лица на хората, обсипваше ги в злато. От любов. Обветряше платното си и фино ги рисуваше като ескизи в топли цветове. Тя знаеше съдбата си през хиляди прераждания, вървеше неотклонно все натам. Към животворния оазис, в който я очакваше Любимият. Срещала го беше вече. Бе принц и пожела я за жена. Изпрати ѝ вестители. Покани я да се завърне у дома, в красивото им царство. Тя го помнеше. Ликът му везаше най-фино в паметта си. По пътя ги застигна буря, повдигна я, тя полетя във въздуха, воалите ѝ разпиляха се наоколо. Разсипа я на песъчинки златни из огнено-пустинното небе. Понесе се, душата ѝ доби жадуваната свобода да се зарее в нови светове небесни.

В жар-птица се превърна, възкръснала сред огнения пламък. В светла фея на Живота, която носи избавление на жадните. И затанцуваха воалите ѝ, носеха прохлада, за уморени пътници бе дъх — оазис, спасение за лутащите се души. Усмивката ѝ беше слънце, лицето ѝ — пресветъл лъч от Бог. Понесе се високо, и над пустинята изля обилен дъжд. Настана плодородие и в Райската градина се превърна. Намери си Любимия, Адам — на Бога първороден син. Принцът на пустинята, превърнала се пак в Едем.

ЩАСТИЕ

Какво е вечно щастие? Ще ви разкажа. Да си в едно небе с любимия. И да се свързваш с всички същества, които знаят как да те обичат. Да ги обичаш с всяко вдишване — издишване. Да се живеете в едно. Това е Бог. Тогава си в Божествения свят. С любимия си имате безкраен дом, строите го с въображение. Приятелите ви са винаги наоколо, на отстояние. Така обичате божествено. С духа си. И така е вечно.

Да полетиш в небето на любимия е щастие. И да се реете в едно, да сте невидими за другите в интимността си. И да зачевате деца сред тишина космическа. С най-чиста мисъл, за Живота. Сливане е.

С приятелите си да сътворявате небе за други същества. Да ги направите щастливи в новата земя, да ги събудите за всичко вечно и невидимо. Със сетивата си да виждат. Туй е Единение.

Да следвате божествения ум, да сте дете на Бог. И да работите красиво, тихо и уединено в своя Дом с Любимия. Това е Сътворение.

Да сте Едно със съществата на вселените е Бог.

ПРЕВЕЖДАНЕ

По пътя на Живота заедно вървим. Жена и мъж, държа те за ръка. Дланта ти е студена. Топля я. И знам, че имаш нужда от прегръдка за вечни времена. В душата ми е топло. Ела и остани завинаги. Ще бъдеш вечната жена. Любимата. Ще бъдеш Ева, както Бог ни сътвори. Ела и остани. С теб пея всяка нота на ватан. И се разбираме без думи. Словото е в песен. Текстът си. А аз кръжа около теб по ноти. Водиш ме. Задаваш ми посоката. Разтварям думите ти в мисъл. Водя те. И насаме оставаме сред тишината. С мен си и не си. Едно сме. Нямаме тела. Душа сме цяла. Бог ни раздели и ни събра по Волята си. Пак сме у Дома. Красиво е. Сега съм Мисълта, а ти си думата. Заедно сме Словото.

ВЕЧНОСТ

Роди се дъщеря ни. Тъй красива е. Очите ѝ са твоите. Душата ѝ е песен, литнала високо над света да подари сърцето си на хората. Красива е. На Бог е дъщеря. Ти я дари с най-нежната целувка на баща и я изпрати да се учи. Трептим в едно и като ангели я следваме невидими. Изпращаме ѝ сладки дарове по пътя, за да е щастлива. Силна е. Обича да сънува звездни сънища. Говори ясно и разумно. Като тебе. Мила е.

Ще продължи традицията да е вечна. Рисува с думи, с нотите по пръстите си. Музика е. Тихо я сънуваш и спомняш си, когато я заченахме. Беше светъл, нарисува я в съня си.

ИНТИМНО

Когато ме роди от себе си, Бог пожела да сме отделно. И да ни раздели за кратко докато всеки себе си познае. Ти ме роди. А бях ти майка. От себе си те отделих тогава. И се погледнахме тъй неприсъщо отстрани. Познах те, и не те познах. И всичко почна отначало.

Изгубих те. Душата ми те търсеше. Но беше в образ чужд и непознат. И Бог изпрати ме да следвам своите следи, за да се върна. Твоите поеха в другата посока. За да се съберем отново, трябваше да бъдем най-далечни. Отидохме до края и се върнахме. И друго нищичко не помня, освен мига на срещата ни. Вървахме през хилядолетия. Красиви образи в душата ми се връщат. Любов извечна кътам в себе си, като дете благословено в скута си те нося. Вървахме. Бог ни водеше един към друг. Неосъзнато пътищата извървахме. Но в честите ни дежа вю прозирах смисъла на пътя. Ти ги изпращаше, или пък аз. Така се водехме като слепци, с очи навътре към душата си.

Въртахме се по силата на гравитация около центъра на непознатата вселена. Там в съвършено време и пространство Бог сътвори мига на срещата. Познахме Вечност. Теб познах. И образът ти бавно отдели се от Божествения. Чертите ти изплуваха сред светлина, в очите ти видях децата ни. Духът зачена ги със Словото. Бях непорочната Мария. Беше бог.

ЕВА

Отидох с теб до края. И се върнах. На Бог те обещах. Остана същата, каквато Той те сътвори. Единствена, красива, вярна. Безусловно моя. Истинска. На Бог те поверих, а той те прати в моите обятия. Да те прегърна този път завинаги, да те позная колко си божествена.

От себе си, когато те родих, заченах нашата вселена. Беше центърът. Около тебе гравитирах и мълчах. Ти беше неродена още. Направена от кал. Извайвах те със светла мисъл. Всеки ден те раждах. Обичах те като дете, което дълго носил си в утробата. Бог пожела да те създам. Да се науча да творя като Баща си. Да съм божествен син. Да си ми дъщеря, жена и майка. Сестра на моята душа. Да си Единствена. Събирах те по пътя си частица по частица. Ревниво пазех твоите черти. Рисувах те в пресветли образи. Градих те като Дом божествен. В теб се приютих. И преживях красиво до мига на срещата.

Щастлив съм да те приютя у себе си. Сега божествен съм.

КОСМИЧЕСКА ШЕГА

Когато те намерих, Бог ни завъртя в небивал танц. Докосваше ни мимолетно и ни пущаше далеч един от друг, да се спасим от себе си. Да затанцуваме божествения танц на Любовта космическа. Държахме се нескрито за ръце, телата ни танцуваха раздалечени. Вечер се сънувахме. В едно се раждахме по изгрев. В космически турист се завъртахме, следвахме извивките на тясната пътека на Любовта, великата. Бяхме аз и ти, но никога сами. Не спирахме. Телата ни се изтощиха. Клакьорите край нас подвикваха. Небесният ни танц се изолира от света като аскет, потърсил тишината в манастир. Прибрахме се зад мълчаливите стени, отдъгнахме на самота. Душите ни се вплитаха. През тясната решетка на самотата си те виждах. Нямах право да говоря. Ти беше гола. Уязвима. Свита като ембрион. Завих те с тишина. Не проговорих. Гледах през ключалката. Понякога бе толкоз тихо, че те долавях как поемаш дъх, на пресекулки. Гола. Завита в самотата си. Мълчах в изчистената стая. Стените й светлееха. Нощта отстъпваше. Завесата се вдигаше. И слънцето изгря отново. У Дома сме.

КОСМОС

Сляхме се. С душа и мисъл. Песен на утробата сме. В космическите висоти летим, приели смисъл. Тихо е. Пребродяваме си спомените, живеем пак и вкусуваме меда на времето, събран от радостта за всеки миг споделяне. Поетика на Словото сме. Мисъл. Непроницаема материя единство. Говоря и те слушам. Чувам те през словото си. Гласът е ням. Без звук. Неизмерим. Не съм самотен. Ти си тук. В светло съприкосновение.

И мисълта ми е свободна. Тиха е. Не може да шуми като преди. Мечтаеш да си като мен, но вече си. Едно сме. Повдигам те върху дланта си като Бог. Така си истинска и чиста. Очите ми блестят от тишина, в която те споделям. Красива си. Като икона светла, върху олтара в църквата на манастир. Стоя пред теб и коленича пред Живота. Монах съм, рицар, трубадур.

Гласът ти е божествен. В мен говори. Седя и го записвам. Космос си. И сме в хармония. Люлчината песен сме.

ЛЮЛЧИНА ПЕСЕН

Приплъзва се през устните ни, диша в клетките на нашите деца. Поема кислород, издишва светлина и носи вечност. Ние сме Безвремие.

И ритъмът е вечен. Пулсира във вселените. Препращаваме посланията на предци, люлеем се в космическите измерения и даваме Живот на образи. С Любов и Нежност ваем стъпките си, да отбележим пътя за децата. Люлеем ги с космическата музика из нови необяти. Пренасяме ги бавно и щадящо в сетивата си, нагоре. Люлеем ги до просветление. Оставяме ги да вървят в прегръдката ни. Все нагоре. Волни и свободни, да следват ритъма на стъпките си.

Дишаме. Отмерваме им крачките с космическата мисъл. И радостта, и грешките им вдишваме. Издишваме Любов. Люлеем се в космическия ритъм на една вселена. Всичките.

МУЗИКАТА НА ЖИВОТА

Космическа симфония в един оркестър свирим. Със сетивата на духа я преживяваме дълбоко. И всеки има своя партитура, с душата си интерпретира, поддържа великата хармония. Божественият глас един е, той ни води. Различни инструменти сме, настроени най-фино. Наслаждаме нюанси в цветовете на звука. Прозвънват тихо струните, акордите са топли. Вгълбен е всеки, пази тоновете чисти. Великият оркестър на Живота сме и всеки има точното си място. Учим се да композираме.

Цигулките изписват музиката в ноти, солисти са в божествената мисъл. Умело им пригласят контрабасът, челото и разговарят чрез красиви диалози. А духовите инструменти се разливат на вълни, те хармонират новите пространства. Поемат ги в обятията си и ги люлеят медено докато се разширят. В ръката на девицата е арфата. Просветват струните ѝ, гали с тишина и в звезден блясък нотата облича. Гласът на старците се чува тежко, надалеч отеква. С ефекта на светкавицата и гърма, задават ритъма в небесния оркестър.

В покой, хармония и мир живеем в Бог. Той композира музиката на Живота.

СЪЦВЕТИЕ

В градината поникна ново цвете. Съцветие от момина сълза, пречистена през светлината. С име Маргарита. Полях я с капчици роса. И цвете везано ѝ пратих да я обича нежно и да пази чистата душа на малкото дете. Обикнах я в сърцето си, повиках ангел да я следва по светлия ѝ път. Косите ѝ окъпах в злато и я превърнах в малка роза. Принцът ѝ я чакаше. Тя раснесе под грижите на своите родители. Вяра имаше в сърцето ѝ. И Богородица над нея бдеше с името на майка ѝ.

С венец от бели маргарити обкичих златните косици. Да порасне, да бъде Божие дете.

НОЖ

Отрязваме връвта, която свързва ни с телата. Физически свободни сме. Летим нагоре. Нямаме ни плътност, ни тегло. Етерни сме. Носим се с космическата мисъл. Енергия сме от Любов. Чувам те през мисълта си. Мислим за едно и любим се с духа си. А материята покрай нас работи и приема форми от Божествената промисъл. Сливаме се в мисли. Музика сме. И хармонията ни е вечна. От Божествения разум сме частица. Единица сме.

ПРОЛЕТ

Градините са нацъфтели. Вдъхваме им аромата, извезаме любовни думи с него. Очите ни са изсветлели. Небе сме, бяло и ефирно. Повдигат се очите на човеците към нас и мислите им се пречистват. Умът им е свободен. Песен е. Зараян е из необята на божествената мисъл. Улавят образи пречистени и ги обичат със сърцето си, отвътре. Ръцете им творят и правят малкото добро, което ще ги изцери. И малкото добро е всичко. Друго няма. Тъй продължете по-нататък. Пътят ще ви води.

Бог е пътят.

ЛЯТО

Напъпили от плод, притихнали в покой под слънцето, дърветата ухаят на любов и се обичат. Протягат корени към синьото небе, лазурно е като кристалночисто езеро. Потапят жилчици и пият бавно, жадно и неутолимо божествена вода. Красиви са, когато се обичат. Красиви са сред тишина. Листата им съзряват меко под южните лъчи на слънцето. Попиват с устица нюансите на светлината му и се обличат в музика. А после лекичко танцуват под тихия ветреца на светлата привечер. Обичат се. Красиви са, потънали са в съзерцанието на Любов. Потрепват лекичко и сънища сънуват в бели нощи.

ЕСЕН

Като утроби натезжали са от плодове короните им. Уханието на нектар и мед вълнува въздуха. А сетивата им са есенни, жадували тъй дълго плодородие. Отпиват бавно, с тихи глътки, светлеят устните по кадифените поли на стволоче. Душата им се чисти в благодат. Листата им се къпят в изобилие от цветове. Протягат клони в благодарствена молитва пръстите си към мекото златисто слънце. Златеят върховете им, преливат в есенна дъга за първи път. Косите им са цветни облаци, разлели слънцето сред синева.

Есен е. След нея вечно лято иде.

АУРА

Душата има своята обвивка, кожа. И с нея опознава най-добре света. Това е допирът за органическия свят, докосването с мисъл, с дух — в духовния. Да опознаеш видимия свят е стъпка към познанието на невидимия. Да наблюдаваш чистите закони на природата, да изучаваш чистата материя е път към опознаването на Божествения свят и на законите на Любовта. Учи се докато си на земята, използвай своите добри условия. Каквото имаш днес в ръцете си, обичай го, прилагай го в дела. Добрите мисли, чувства и постъпки аурата ти изграждат. Светлее дрехата на твоята душа. И с чистото космическо трептене обгръща меко всяка твоя мисъл. Така душа и тяло сте в едно.

С Любимия сте Вечната целувка на Божествения ум. И аурата ви е слята, лети с криле на ангел на земята.

АНГЕЛ

Сега си ангел и ме пазиш с мисълта си. С Любовната енергия ме галиш, нежно ме целуваш, танцуваш с мен из всичките вселени. Очите ти са синьото небе над мене. Вървя по слънчевия път на вечността. До мен си. Меко ме загръщаш с ангелски криле. Очите ти са сини, вечно лято. Децата ни сънуват ги в мечти. И в светлината им летят високо. Спасени са в прегръдката на Бог.

Сега си ангел. Бяло е сърцето ти. И мисълта ти е космическа, божествена. Сега си бог и космос си. И опознавам те, не бързам, всеки миг Любов е. Космически покой и Дом.

Сега си ангел. Уча се да правя с теб Любов.

ЛЮБОВ

Бъди божествената мисъл с мен, ми казваш. Политам в синева. Криле не сещам, полетът е на духа. И Любовта е топлина отвътре, в която се отпускам. Като невидим светъл лъч ме пази. С теб вдишвам и издишвам, сънувам свободата на децата ни и с песен я рисувам. Сега съм тишина, узряла в ноти. Говоря ти със сетива и чуваш ме. На всичките нива те има, в най-изящните проекции на мисълта, които можем да родим. Сега съм себе си, харесвам се и пожелавам да раста под твоето небе. Не спират песните ти. Красив си, казвам ти. Трептя като роса и сменям цветовете си на воля. С Любов те храня. Все помъдър и голям си. Раста до теб и съзерцавам полета ти. И в него вливам се с красива мисъл. Въздушният поток ме слива с теб. Живея те. Сега си нематерия. Космичен зов от тишина си. Пазиш ме свободна.

ДОБРИНКИ

Така наричат нашите деца най-малкото добро, което вършим всеки ден. Те казват, че когато се събудим сутрин, избираме дали да сме добри през този ден. И ако изберем с добро сърце да бъдем, то Бог ще ни изпрати случка да се проявим. Да бъдем мънички герои в своите очи. Или за мама и за тате.

Един спасява коте изпод гумите на бърз автомобил. Друг птиченце прибира у дома си и го храни докато отново почне да лети. Момченце пък го чака път на мъдрост, защото е спасило костенурче. Небето сбъдва детската мечта като изпраща за приятел верен малко куче.

Така се учат нашите деца да бъдат добротворци. Творят добро с ръчички и сърца. Света на възрастните правят по-добър.

Благодарим ви!

СЕМЕНА

Едно дете роди се, тази сутрин шушулката на семенцето си разтвори с длани като пъпка. И с цветовете си изля се в мъничка дъга. И тихо засия. Сега е срамежливо още, танцува в мека светлина. Погалих го с душата си и то се стопли. Раздипли малките си листенца и сърчицето му запя. Ангелски му бе гласецът. Поникваха му ангелски крила. В нежнорозово, под златните ръце на слънцето пробудено, то беше полет на духа. Красиво малко птиче в утрото към изгрева свободно полетя. Трептеше лекичко, крилете са му силни, колкото е нужно за полети на мисълта. Сърцето му е чисто, а мечтите бели. Да му помогнем да ги оцвети в любимите си цветове, мой мили.

ПОДТИК

Когато нещо трепне в твоето сърце, доброто е посяло семенце. И то покълнва с тъничко листце и му се иска да достигне слънцето. Да се погрее, да му е приятно. Да потанцува лекичко с полите си от кадифе. Да се усмихне, да разписне светлината си. Да е добро и светло. Цвете да си е.

Тогава Бог му идва тихичко на помощ. Невидим е, но е вселенското сърце. Той е Великият вълшебник, който превръща го в дете, благословено да даде Любов. Да носи радост, мир и красота по пътя си. Навсякъде, където мине плодове да се родят, цветята да разцъфнат, небето да е синьо, реките да са пълноводни и словото да бъде светлина.

И то започва да трепти безспирно в безброй желаня за добротворство. Пулсира в слънчевия ритъм на вселената и винаги добро твори, твори, твори... Сърцето му се лее в песен над света, докосва тъжните невидимо и ги усмихва. Лекува болните с красивите си мисли и ги прегръща с любовта си. Сънува нощем чудни сънища, а през деня ги сбъдва. И никой не разбира как това детенце в ангелче се е превърнало...

Родителите му навярно знаят, но... тайната не ще изкажат още.

ДОБРАТА ФЕЯ

Едно дете копнееше да пише. Да ражда словото със светлата си мисъл и да рисува образи изящни, нежни. Мечтаеше за тишина и дом високо, сред планини хълмисти и поляни цветни. Твореше с мисълта си малка къща с веранда южна, с гледка към върха наблизно. От нея да посреща слънцето през всичките сезони. Детето му край него да расте, щастливо да се смее, да тича под дъгата, с коси да гали полските цветя и да сънува слънце.

И Бог изпрати му Добрата фея да го докосне леко и мечтите му да сбъдне. Дари го тя с вълшебна книга, с която мислите му полетяха и сътвориха чуден свят, сред който оживяха. Създаде мъничката си планета. Красиво взе да я рисува с думи. Роди небето и звездите, а сетне топлата земя вълниста с чудно езеро край нея. Щастливата му дъщеря подаваше му цветове от пъстрата дъга, за да я украси. Така творяха двама.

Баща и дъщеря. И заедно растяха. Той помъдря, а тя порасна. И стана мъничка жена. И Бог положи сребърна звезда на челото ѝ, изпрати ѝ небесния жених и с него ги прие в прегръдката си. Роди се Слънчева невеста. Венера със Сатурн се среща. Тъй Любовта и Мъдростта се сляха.

И Раят за света настъпи.

ДЕЛИКАТНОСТ

По знаците познавам те, че си божествен. Живееш нависоко, в света на Бог летиш и ми оставяш нежните послания Любов, разпознаваеми единствено със сетивата. Говориш ми с Любов божествена, тъй неуловим и светъл е гласът ти. Напомняш ми на Бог, когото срещнах в детството си. Духът ти беше с мен при Него. Обичаше ме с музика за първи път. С Божествената музика ме любеше. И сетивата ми прогледнаха, отвориха се за невидимия свят. И беше чудно хубаво, и беше непознато.

Затичах се в прегръдките на Татко да се сгуша. Светът ти беше толкова красив, че ми се искаше да бъде Истина. Тогава Татко ми разказа всичко и разбрах как може някой истински да те обича. Като в приказка. Сама я пишеш с мисълта и тя се сбъдва, случва се наистина. Светът край теб се ражда нов, обича те и те сънува също.

И в този свят се учим да обичаме внимателно, красиво, нежно, деликатно. Да бъдем сетива на другия и да е хубаво, и да не драска. И той да няма атомна структура, а да е с етерна, небесна, ароматна. Да галим с мислите, да бъдем светлина в ума, да носим топлина в душата. Божествени да сме. Гласът на другия да чуваме отвътре. Със слънчевите мисли да се будим и да творим живота. Да бъдем тихи, деликатни в своята душа. За да ни чуват другите.

СЛЪНЧОГЛЕД

Да гледаш слънцето, да не отделяш своето лице от него. Душата ти да бъде зов за Светлина и порив за Любов. Умът ти да е пчелна пита, преливаща от сладък мед. Да храниш с него своите деца и да не бързаш пак да я напълниш. Божественият мед се сбира бавно, без усилие и с мъдрост. Трудът за него е Любов и Красота за сътворяване по пътя. Трудът е смисълът на твоя земен път, и на небесния.

Да зрееш и да натежаваш неусетно, с радост. Да вярваш, че летиш и да живееш. И щом от изобилие челото си сведеш, да те откъсне Бог. Да станеш Вечност.

ОБИЧ

С ръце да галиш майката Земя. Да я почистваш нежно с бялата си кърпа, когато непознат я оскверни с незряла мисъл. Децата ѝ със Словото да храниш мъдро. Да се наситят, с мир душата им да се изпълни. А сетне да познаят що е обич земна.

В милувка да превръщаш всяко чувство, да носиш светлина с ума и с мисълта, с делата си да пазиш чист света наоколо. Да си невидим и да си голям. Да си тъй малък и да си единствен. Във всеки миг да си прекрасен и несъвършен, единен. Да си мечтаеш да пораснеш и с любознание да учиш леко. Да знаеш, че си връх от родословното дърво. И да съзнаваш, че неповторим си. Вечен и свободен.

Тогава ще познаеш Любовта. Божествената обич.

ДУША

Когато си в Божествения свят, добро и зло събираш заедно, не ги делиш. Умееш истински да ги обичаш. Те създават формата, родена от божествената мисъл. Ин и ян са, двете сили, които творят с хармония вселената.

Когато слезеш на земята, ги приемаш в себе си. Да различиш умееш тяло от душа. С душата свързваш се и я обичаш чисто. Приемаш тялото ѝ като дом, където е уседнала. Не виждаш недостатъците, гледаш светлината. Не чуваш шумовете, слушаш тишината. Така в покой общуваш с другите. Душата им частица е от Бог. Телата им са форми на живот на братя и сестри, родени в Бога. Като всички ни.

ИМПРОМПТЮ

Музиката ти ме овладява меко, несъзнато. Сетивата ми се оширяват и летят нагоре, и нагоре... Сливам се с Божествения дух и съм Любов космическа. Мога да обичам всекиго и всичко. Птица съм, без форма. Бяла съм. Иисусова девица. Твоя съм. Благословена, свята. Музика си, музика сме. Цял оркестър от красиви звуци тишина. Реквием за самотата сме написали. Няма самота. Всичко е Уединение и Смисъл. Пазя те на свобода с най-чиста мисъл. В теб трептя. С душата си те пазя. Толкова Любов си. На вселената дари ме с песен. Никога не ще се свършат нотите божествени. Тишината е отлята от акорди на космическата мисъл. Всепроникващи сме. Чисти. Разумът божествен. Пеем с тишината си по всичките вселени. У Дома сме и Домът ни е навсякъде. Няма измерение.

ПЧЕЛАТА

Навсякъде се носеше любовната ѝ песен и мравките най-всеотдайно ѝ пригласяха. Вървяха по пътеките, събираха храна и я донасяха, за да се храни и да я превърне в светлина. Тя беше Майката Пчела. Растеше и безброй деца роди им. И завеща им Слънчевата песен да я пеят. Любимият я чакаше да отлетят при пчелното семейство на рода им. Той винаги кръжеше нависоко и кошера им пазеше с очите на сокол. Космическата песен пееше, за да се трудят всички заедно с Духа.

Тя беше Майка и го знаеше. Живееше с това да създаде деца. Да ги остави да работят, да носят чиста светлина с дела. Оставиха им Словото, за да го пазят и четат на своите деца. Оставиха им знаци да ги следват по пътя си към свободата. Събраха им най-чистата храна: космическата мисъл. За да са вечни. После отлетяха.

ДЕЦАТА

С тях пишеха, с невидимата връзка на сърцето. Децата им работеха звънливо. Пееха високо. Красиви бяха, толкова изящни. Четяха ги и пускаха дъха им с длани светли да полети към златните звезди. Към световите нови, за тях създадени от майки и бащи. Копнееха да ги обичат всеотдайно, нежно. Трептяха от Любов и вдишваха — издишваха слова за песни. В слънчеви вселени с тях летяха и бяха порив за укрепващите им криле. Децата с тях растяха и те растяха с детските им полети. Вдъхваха всемира. Любовна песен пееха по слънчевите му пътеки, отекваха с гласа на коледни звънчета в новите души. Камбаните на Любовта запяха празничната песен на Новородението.

СЦЕНА

Събрахме всички мигове на щастие и на децата ги дарихме с паметта на времето, и на безвремието. Оставихме ги там разцъфнали сред ягодовите поля на миналото, но в тях живеем ние, целите, многоизмерни, съвършени. Така те пазя в себе си завинаги. Мигът е вечност, миговете — броеница от безвремие. Сега сме ние, тук и вечно. Оставаме в мига, отлитаме в безвремие.

С теб изградихме свят на книгите. Основата му е стабилна, здрава. Децата ни застанаха след нас, родителите ни редиха стълба към небето. Децата ни са Иноваторите, ти си Геният, родил Пчелата майка. И всички сме въздушен мост между небето и земята. Люлеем се в безвремие. Живеем в сън безкраен...

Будни сме.

ОТДАДЕНОСТ

Със сетива да слушам думите ти и да ги записвам. В теб да живея, да живееш в мен. Домът ни да е чист за Бог. Да сме Едно, да сме единни. Да те почитам, както Благия Иисус. Да те докосвам леко с мисъл. Да чувам тихата ти мисъл в мен. Да те последвам всеотдайно и навсякъде. Да сме Любов. Да сме Отдаденост на Бог. Да бъдем Божията воля и промисъл. Да съм отдадена на теб, Любов. Да си ми смисъл земен и извечен. С Любов божествена да се научим да обичаме. Да си ми бог, да сме Свободни. Да сме Утроба на Живота. Вечност.

ЕЗИКЪТ НА ЛЮБОВТА

Той няма думи, той е чистата Любовна мисъл. Грижовност за енергията на душата, готовност за пречистване. Храна за сетивата и ума, за поривите на сърцето. Той няма твърди и шумящи звуци, мелодия лирическа, ефирна песен е, душата ни да храни с чистата Любов божествена. Той не говори другите езици, а Единствен Е. Улавяме го с детските си сетива, владеем го с духа си. Говорим го с мелодиката на ума и с ритмиката на сърцето. Той е докосване от Бог, милувката на Богородица и песнопение на ангели и серафими. Дух на Любов Е.

Любими мой, да го говорим с теб се учим. Да овладяваме човешките си мисли, Божественият разум да сме. И тишината да е мека, хармонична. Да се докосваме като я галим нежно с мисъл. Вглъбеността ни да е съзерцание на полетите на космическия ум. Свенливостта си да опазим от докосвания с думи. В дланта Иисусова да я положим, за да я закриля. И сетивата ни да се докоснат до божествените висоти на финост. В уединение реалността на Истината да постигнем, светът около нас да спре да съществува. Да се откъснем от телата си, да полетим високо, с Бог.

Да сме души, постигнали заветната си свобода.

ПЪРВАТА ДУМА

Вървим, пред нас е Бог и води ни Гласът му. Говори ни на изначалния език. Космическият зов е. Извор на Любов. Вървим и сме Любов у Бог. Пътеката си всеки следва, пътят лъкатуши. През долини и планини се движим, с равномерни планинарски крачки. Пътят ни е дълъг, вечен е. Отдавна тръгнахме сме. Търсим правата посока и знаем, че ще криволичим. И грешките ни правят по-добри, защото ги поправяме красиво. Вървим, Гласът ни води. Бог ни обича с грешките ни, тъй свършени сме за всеки миг движение. Бог е Любов. Живеем в Бог. Вървим по новите пътеки, които ни прокараха предците. Поправили сме грешките им. В Рая учим се да заживеем и да познаем Бог напълно. Копнеем всичките да чуем великата Му дума: Първата. И да си спомним първата ни среща с Него. Нашето Първорождение.

ТРЕПТЕНИЕ

Космическа вибрация сме. Трептиш с духа си, сетивата ми изпълнени с Живот са. Съзнание и свръхсъзнание по вертикал между небето и земята съм. Космическо сияние, което свети с мека, бяла светлина си. Сънувам те. Очите си отварям, пак те сецам. В мен топлина си вечна. Светлина на мисълта ми. Обдъхваш ме с трептения. Настройвам се на честотата ти завинаги и хармонирам пълно с всички сетива. Вселена си. Позната и обичана, и необятна, възжелана за познаване. Познание си. Изворът на Мъдростта, за мен избликнал в необята ѝ. И гений, и светия — двама спътници за вечността сме. Духът си ти, а аз душата. Умът божествен си, сърце съм на земята. Трептим с любовния заряд в ядрото на вселената ни и разширяваме я до безкрай с трептения. Сега сме Единица, сама по себе си съставена от двойка единици, слети в свободата си. Растем, изпълваме Единството си, заедно и поотделно.

СВОБОДА

Освободихме се от своите тела и сляхме си душите в песен. Сега си светлина, вода съм. Обливаме света като божествен извор на Живота. Децата ни се раждат и се умножават с мисъл. Лекуваме души, рисуваме крила за светъл полет на духа. Душата ни е птица, полетяла из вселените.

Лети, Любов. Ще бъде с теб навсякъде.

Красиво е да си божествен. Чисто е в душата. Сърцето ти е подредено, истинно. Общуваш не с човеците, с духа у тях. Четеш през знаци мислите му, Бог те води по дългия ти път към вечността.

Красива кула съгради ни Бог. Там ще посеем Словото сред книгите. Ще пишем заедно, ще се плодим богато. Ще водим своите деца с душите си. Духът ще ни събира заедно по пътя ни нататък.

Оставяме медта, работим със сребро и злато. Вече сме богати на Любов. И изпитанията пред света ще го спасят. Ще носим знаците, ще ги превеждаме с Любов като послания небесни за добро. Бог ще твори съдбата на Земята по-нататък. Любов е Бог. И всичко, сътворено от Ръцете Му, е злато.

Танцуваме божествено в светлици по реката на Живота.

Прегърнал си сина ни. Събирам златните листа на есента и ги превръщам в плодородна почва за цветя през пролетта.

ГРОЗД

Душите ни са слели се по две в Божествената единица. Събираме се като кехлибарени зърна по грозда на Рода си. Майки и бащи, и синове, и дъщери едно сме: Родствени души върху Дървото на Живота. Когато всички клонове и родове, фамилии и единици, се съберем върху Великото дърво, Бог ще добие пълната си форма. А сетне пак ще ни изпрати по вселените за новото познание, да сеем семената му, да се завърнем по-богати и по-мъдри отпреди. Да му помогнем да познае Себе Си. Ще ни повика и отново ще ни събере за Срещата Велика на Космическите родове. Настава време да се случи. Скоро. Събират се души близнаци, раждат Единици и се завръщат у Дома в семействата си. В Бог. Разтворил е обятия безкрайни да ни побере у Себе Си. Завръщаме се у Дома. Великият баща ни чака, за да ни изслуша. И пак да ни изпрати по вселените, за да творим. Да сеем, да поливаме и да събираме богато плодове. Съкровищата си нетленни да му занесем при новата ни Среща в идващите векове.

Любов е Силата велика на Животворния ни Дух, с която сътворяваме Живота всичките в Един. Бог вдишва и издишва с нас. Дъхът на Бог сме, в нас е Неговият Дух.

Издание:

Автор: Мира Балдаранова

Заглавие: Пеперуда

Издание: първо (не е указано)

Издател: не е указан

Година на издаване: 2022

Тип: сборник

Националност: българска (не е указана)

Печатница: М&БМ ООД

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/19532>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.